

Tribuna lliure

La comarcal de Gandesa

per Josep Rius

Un dels darrers dies de la segona quinzena del propassat mes de març, fórem pregats tots els socis metges sindicats de la Comarcal de Gandesa d'assistir a una reunió a Móra d'Ebre per a tractar d'assumptes importants, entre altres, el de nomenar President i restants càrrecs.

Feia ja mitja anyada, que no ens havíem reunit, i, per tant, viscut en oblid, vegetant cadascú al seu propi partit, passant una vida en absolut isolament, acomodaticia i mancada de tot escalf de collectivisme. Semblava que, després d'aquests llargs mesos d'hivernada, l'avis d'una reunió havia de revifar els nostres entusiasmes i encendre de bell nou aquella foguera de companyonia comarcal que, com les que flamegen la diada de Sant Joan, simbolisme de tradició en la nostra Catalunya, havia també d'enardir la fe al nostre Sindicat.

De la trentena de companys que formen la Comarcal, sols ens hi reunírem set, gairebé indiferents tots, faltats d'entusiasme, ni amb coratge per remoure les cendres que deixaren passades reunions, per veure de trobar-hi una mica de caliu per a poder mantenir amb vida la nostra Comarcal, més tot fou en va, sols fredor, indiferència i desconfiança en la nostra organització sindical, donant-se el cas tristíssim d'haver de veure dissoldre's per manca de vida la nostra petita organització d'estament, que es mor per manca d'amor.

Aquesta mort, encara que sols afectiva i per tant aparent, és significativa i alligadora pel nostre Sindicat; és un membre paralizat del nostre gran cos orgànic, l'antumit pel fred del tant-se-me'n dóna, una rama que, faltada de saba, s'asseca, una família que ha perdut l'amor a la llar pairal.

El cas de la Comarcal de Gandesa mereix tota l'atenció dels nostres dirigents, car de la mateixa manera que pot reprendre vitalitat, pot ésser el primer focus d'epidèmia sindical, puix cal reconèixer que aquesta falta de sentiment afectiu a la nostra organització cabdal no es troba sols a la nostra allunyada Comarcal, que, per les seves característiques ètniques, tindria el seu justificatiu, car no havem d'oblidar que estem ALLENDE EL EBRO on el sentiment patri fins de la classe mèdica, està molt afeblit.

Tot i doldre'ns en l'ànima, havem de constatar un general descontent de l'actuació del nostre Sindicat; n'és la principal causa, a judici de molts, aquest centralisme absorbent propi de totes les grans organitzacions, amb les quals els catalans, malgrat tant de temps de sofrir-les, no ens hi sabrem mai acostumar per ésser la sobirania ço que menys s'adiu al nostre caràcter, i més ens rebella contra tot poder dominador, el centralisme ens remou i violenta, més ara que una paròdia d'estatut ens deixa moure braços i cames, i ens dóna la illusió de què som mig lliures.

El Sindicat ha de parar esment a organitzar les comarcals, donant-les una vida automàtica més adient a les seves característiques, desglossant-se d'actuacions que mantes vegades són entrebancadores complicant l'engranatge sindical amb un excès de burocratisme i formulisme que tan poc s'adiu a l'essència del nostre Sindicat, sentat amb fonaments de la més pura democràcia.

Se'ns ha dit i repeteix cada dia que el Sindicat ha d'ésser de tots i que cadascun dels socis ha d'aportar-hi la seva cooperació, cosa això última ben certa, car absolutament tots els companys sindicats hi aportem la corresponent cotització com a